

Karaimi – najmniejsza mniejszość

Karäer – die kleinste Minderheit

Historia

Od ponad 630 lat przedstawiciele społeczności karaimskiej zamieszkują Rzeczpospolitą, dzieląc dolę i niedolę ze współobywatelami swej ojczyzny.

Ich przodków sprowadził z Krymu Wielki Książę Litewski Witold i osadził w stolicy, w Trokach, oraz w wielu innych miejscowościach w granicach swego Księstwa. Potomkowie trockich Karaimów założyli gminy m.in. w Łucku i w Haliczu.

Geschichte

Seit mehr als 630 Jahren leben Vertreter der karäischen Gemeinschaft in der Republik Polen. In guten und schlechten Zeiten teilen sie die Beschwerlichkeiten des Lebens mit den Mitbürgern ihrer Heimat.

Ihre Vorfahren wurden von Vytautas, dem Großfürsten von Litauen, von der Krim gebracht und ließen sich in der Hauptstadt Trakai und in vielen Städten innerhalb der Grenzen seines Fürstentums nieder.

Język

Język karaimski, jakim posługują się Karaimi litewsko-polscy oraz ci, zamieszkali na Półwyspie Krymskim, należy do grupy języków turkijskich. Języki z tej rodziny rozprze-strzenione były na olbrzymich terenach, od północno-wschodniej Syberii po środkowo-wschodnią Europę, Bałkany i Azję Mniejszą. W skład tej licznej grupy wchodzi też m.in. język turecki używany przez obywateli Republiki Tureckiej. Karaimski został zakwalifikowany przez UNESCO do grupy języków poważnie zagrożonych wyginięciem.

Sprache

Die karäische Sprache, die von den litauisch-polnischen Karäern und den Karäern, die auf der Halbinsel Krim wohnen, gesprochen wird, gehört zur Gruppe der Turksprachen. Die Sprachen dieser Familie haben sich über weite Gebiete ausgebreitet, von Nordostsibirien bis nach Mittel- und Osteuropa, in den Balkan und Kleinasien. Zu dieser großen Gruppe gehört u. a. auch das Türkische, das von den Bürgern der Türkischen Republik gesprochen wird. Karäisch wurde von der UNESCO als stark bedrohte Sprache eingestuft.

Religia

Religia karaimska za jedyne źródło wiary uznaje Stary Testament, który każdy z wyznawców powinien czytać i studiować samodzielnie, dzięki czemu pośród Karaimów nie było analfabetyzmu. W tradycji karaimskiej przechowywane jest zdanie, które wyrzekł w VIII w. n.e. Anan ben Dawid z Basry: „Nie polegajcie na mnie, lecz sami pilnie studiujcie Pismo Święte”.

Religion

Die karäische Religion betrachtet das Alte Testament als einzige Glaubensquelle, die jeder für sich selbst lesen und studieren sollte, was zu einem Mangel an Analphabetismus unter den Karäern führte. In der karäischen Tradition wird ein Satz überliefert, das von Anan ben David von Basra im 8. Jahrhundert nach Christus gesagt wurde: „Verlasst euch nicht auf mich, sondern studiert selbst fleißig die Schriften”.

■ Opole 1946 r. Karaimska młodzież z Łucka już w Opolu: siostry Nowickie, Amalia (z lewej) i Anna (z prawej), rodzeństwo Mariusz (z lewej) i Stella Gołubowie oraz Nazim Rudkowski. Anna wyjdzie za mąż i już jako Dubińska przeniesie się do Warszawy, Amalia i Nazim po ślubie zamieszkają we Wrocławiu. Mariusz i Stella zwiążą swoje życie z Opolem.

■ Oppeln (Opole), 1946. Karäische Jugendliche aus Lutzk bereits in Oppeln: die Schwestern Nowickie, Amalia (links) und Anna (rechts), die Geschwister Mariusz (links) und Stella Gołub sowie Nazim Rudkowski. Anna wird heiraten und schon als Dubińska nach Warschau (Warszawa) ziehen; Amalia und Nazim finden nach der Hochzeit ihr Zuhause in Breslau (Wrocław). Mariusz und Stella werden ihr Leben an Oppeln binden.

Powojenne migracje Nachkriegsmigrationen

Osadnictwo karaimskie na Dolnym Śląsku i Śląsku Opolskim wiązało się ze zmianami politycznymi po II wojnie światowej. Migracje obywateli polskich zamieszkałych na Kresach Wschodnich były również udziałem części społeczności karaimskiej, która w II Rzeczypospolitej skupiła się w tradycyjnych siedliskach w Trokach, Wilnie, Łucku i Haliczu.

Die Ansiedlung der Karäer in Niederschlesien und im Oppelner Schlesien war mit den politischen Veränderungen nach dem Zweiten Weltkrieg verbunden. Die Abwanderung polnischer Bürger aus dem östlichen Grenzland (poln. Kresy) betraf auch einen Teil der karäischen Gemeinde, die sich in der Zweiten Polnischen Republik auf die traditionellen Siedlungen in Trakai, Vilnius, Lutzk und Halytsch konzentrierte.

Karaimi przybywali do Wrocławia i Opola głównie wraz z transportami tzw. Repatriantów. Osiedlali się tu również młodzi mężczyźni po demobilizacji z Wojska Polskiego, później także osoby przybyłe w ramach łączenia rodzin i powracający z wywózki w głąb ZSRR. O ile Wrocław stał się celem głównie dla przybyszów z Wilna, Troki i Halicza, to w Opolu, zgodnie z tendencją kierowania transportów repatriacyjnych, swoje miejsce znalazła większość członków społeczności karaimskiej z Łucka na Wołyniu.

Die Karäer kamen in Breslau und Oppeln vor allem mit den Transporten der sog. Repatriierten an. Es waren auch junge Männer, die sich nach der Demobilisierung aus der polnischen Armee hier niederließen oder Personen, die im Rahmen der Familienzusammenführung kamen, sowie diejenigen, die von der Deportation tief in die UdSSR zurückkehrten. Während Breslau hauptsächlich von Neuankömmlingen aus Vilnius, Trakai und Halytsch bewohnt wurde, fand die Mehrheit der karäischen Gemeinde aus Lutzk in Wolhynien, der Richtung der Repatriierungstransporte zufolge, ihren Platz in Oppeln.

■ Łuck 1944. Ostatnie wspólne zdjęcie grupy Karaimów. W obliczu powojennych zmian politycznych niektórzy pozostali na ziemi przodków, inni wyjechali ku nieznaney przyszłości.

■ Lutzk, 1944. Das letzte gemeinsame Foto einer Gruppe von Karäern. Angesichts der politischen Veränderungen in der Nachkriegszeit blieben einige im Land ihrer Vorfahren, andere dagegen gingen in die unbekannte Zukunft.

■ Barucice 1946 r. Karaimscy przesiedleńcy z Łucka, Halicza i Wilna odnajdowali się w powojennej rzeczywistości, odwiedzając się w nowych siedzibach i nawiązując nowe więzi.

■ Baruthe (heute Borucice), 1946. Karäische Umsiedler aus Lutzk, Halytsch und Vilnius fanden sich in der Nachkriegsrealität zurecht, indem sie sich gegenseitig in ihren neuen Häusern besuchten und neue Beziehungen knüpften.

■ Opole 1945 r. Karaimscy chłopcy – jeszcze w mundurach – rozglądali się za pannami na wydaniu.

■ Oppeln, 1945. Karäische Jungs – noch in Uniformen – sahen sich nach Mädchen um, die sie heiraten könnten.

Pożegnanie z Łuckiem

Abschied von Luzk

Ze wspomnień Anny z Nowickich Dubińskiej

2 lutego 1944 r. Niemcy opuszczają miasto, wkraczają wojska radzieckie, a wraz z nimi wojsko polskie. Odwiedza nas, ku naszej wielkiej radości, Mieczek – Józef Sulimowicz, Karaim z Halicza, który w 1941 roku był wzięty do Armii Czerwonej. Teraz jest już w polskim mundurze [...]. 5 kwietnia 1944 r. [...] umiera Aleksander Mardkowicz, wybitny karaimski działacz, pisarz, poeta [orędownik krzewienia wiedzy o tradycjach karaimskich i odrodzenia języka karaimskiego].

Wkrótce miejscowa ludność zostaje poinformowana, że na mocy porozumień między Polską a ZSRR odbędzie się ewakuacja ludności polskiej i żydowskiej za Bug. O Karaimach umowa repatriacyjna nie wspomina. Pewnego dnia na Karaimszczyźnie zjawiają się dwaj panowie z PUR-u (Państwowego Urzędu Repatriacyjnego), aby porozmawiać o dalszych losach Karaimów, lojalnych obywateli państwa polskiego. Proponują pomoc w repatriacji.

Długie rozmowy, rozważania. Decyzja nie była łatwa. [...] W końcu kilka rodzin zdecydowało się na wyjazd. Przed wyjazdem wszyscy razem odwiedziliśmy cmentarz, by pożegnać bliskich. Po raz ostatni zgromadziliśmy się na nabożeństwie w kienesie. 15 lipca 1945 roku jednym transportem wyjechaliśmy z Łucka i osiedliśmy się w Opolu.”

Aus den Erinnerungen von Anna Dubińska, geborene Nowicka

Am 2. Februar 1944 verlassen die Deutschen die Stadt; die Sowjetarmee – und mit ihr auch die polnische Armee – zieht ein. Zu unserer großen Freude besucht uns Mieczek – Józef Sulimowicz, ein Karäer aus Halitsch, der 1941 in die Rote Armee aufgenommen wurde. Jetzt trägt er bereits die polnische Uniform [...]. Am 5. April 1944 [...] stirbt Aleksander Mardkowicz, ein ausgezeichnete karäischer Aktivist, Schriftsteller und Dichter [Befürworter der Verbreitung des Wissens über karäische Traditionen und der Wiederbelebung der karäischen Sprache].

Bald wird die örtliche Bevölkerung darüber informiert, dass die polnische und jüdische Bevölkerung jenseits des Bugs im Rahmen eines Abkommens zwischen Polen und der UdSSR evakuiert werden soll. In dem Rückführungsabkommen werden die Karäer nicht erwähnt. Eines Tages tauchen im von den Karäern bewohnten Gebiet zwei Herren vom Staatlichen Repatriierungsbüro (Państwowy Urząd Repatriacyjny, PUR) auf, um über das weitere Schicksal der Karäer, den treuen Bürgern des polnischen Staates, zu sprechen. Sie bieten ihre Hilfe bei der Repatriierung an.

Lange Gespräche, Überlegungen. Die Entscheidung war nicht einfach. [...] Letztendlich entschieden sich einige Familien für die Ausreise. Zuvor besuchten wir alle gemeinsam den Friedhof, um uns von unseren Angehörigen zu verabschieden. Zum letzten Mal versammelten wir uns zu einem Gottesdienst in der Kenessa. Am 15. Juli 1945 verließen wir mit einem Transport Luzk und ließen uns in Oppeln nieder.

■ Łuck 1944. Decyzja o wyjeździe nie była łatwa. Grupa Karaimów z Łucka przy ścianie kienesy – karaimskiego domu modlitwy.

■ Łuck, 1944. Die Entscheidung, die Stadt zu verlassen, war nicht einfach. Eine Gruppe von Karäern aus Luzk an der Mauer der Kenessa – des karäischen Gebetshauses.

■ Pozostawiliśmy bliskich na naszym cmentarzu. Nekropolia karaimska w Łucku nie przetrwała czasów sowieckich.

■ Wir haben geliebte Menschen auf unserem Friedhof hinterlassen. Die karäische Nekropole in Luzk hat die Sowjetzeit nicht überstanden.

■ Na ostatnim nabożeństwie pożegnaliśmy się z kienesą. Miejsca kultu religijnego w Związku Radzieckim nie miały łatwego losu. Karaimski dom modlitwy nad Styrem w Łucku spłonął w 1972 r. prawdopodobnie wskutek podpalenia.

■ Beim letzten Gottesdienst haben wir uns von der Kenessa verabschiedet. Kultstätten hatten in der Sowjetunion kein leichtes Schicksal. Das karäische Gebetshaus am Fluss Styra in Luzk brannte 1972 nieder, wahrscheinlich in Folge einer Brandstiftung.

Mieszkańcy Opola

Einwohner von Oppeln

W 1945 roku losy rzuciły do Opola szesnastu Karaimów z Łucka. Byli to członkowie rodzin Gołubów, Kaliskich, Mardkowiczów, Nowickich i Rudkowskich. W ciągu kolejnych powojennych lat kilka osób dołączyło do swych krewnych, kończąc w Opolu swoją wojenną tułaczkę.

Zamieszkali m.in. przy ulicy Morza Polskiego (od 1947 r. przemianowanej na Tatrzańską), ale również w innych rejonach miasta, a także w Barucicach (obecnie Borucice, pow. brzeski, gm. Lubsza), gdzie Emanuel Nowicki arendował młyn.

Nestorem opolskich Karaimów był Józef Kaliski (1887–1986), jeszcze w Łucku zaangażowany w działalność społeczną, skąd przywiózł do Opola część archiwum gminy karaimskiej i wyposażenia tamtejszej kienesy. Aktywnie uczestniczył w odbudowywaniu struktur Karaimskiego Związku Religijnego, był delegatem na Dolny Śląsk, a następnie wszedł w skład Zarządu Duchownego Karaimskiego Związku Religijnego zatwierdzonego w 1948 r. Józef Kaliski zmarł w Opolu w wieku 99 lat i został pochowany na Cmentarzu Karaimskim w Warszawie. Inni członkowie opolskiej społeczności karaimskiej byli m.in. kolejarzami, lekarzami, prawnikami.

Im Jahr 1945 warf das Schicksal sechzehn Karäer aus Luzk nach Oppeln. Es waren Mitglieder der Familien Gołub, Kaliski, Mardkowicz, Nowicki und Rudkowski. In den folgenden Nachkriegsjahren schlossen sich einige Personen ihren Verwandten an, die ihre kriegsbedingten Wanderungen in Oppeln abgeschlossen haben.

Sie ließen sich unter anderem in der ul. Morza Polskiego (ab 1947 in ul. Tatrzańska umbenannt), aber auch in anderen Stadtteilen von Oppeln nieder, sowie in Baruthe (heute Borucice, Kreis Brzeg, Gemeinde Lubsza), wo Emanuel Nowicki eine Mühle gepachtet hatte.

Der Älteste unter den Karäern in Oppeln war Jozef Kaliski (1887–1986), der sich noch in Luzk sozial engagierte und von dort einen Teil des Archivs der karäischen Gemeinde sowie die Ausstattung der örtlichen Kenessa nach Oppeln brachte. Er beteiligte sich aktiv am Wiederaufbau der Strukturen der Karäischen Religionsgemeinschaft, war Delegierter in Niederschlesien und wurde dann Mitglied des 1948 genehmigten Vorstandes der Karäischen Religionsgemeinschaft. Józef Kaliski starb im Alter von 99 Jahren in Oppeln und wurde auf dem Karäischen Friedhof in Warschau beigesetzt. Andere Mitglieder der Gemeinde der Karäer in Oppeln waren u. a. Eisenbahner, Ärzte und Rechtsanwälte.

■ Opole 1946. Osiedlili się nieopodal boczniczy kolejowej, na której stanął ich wagon. W mieszkaniach przy ulicy Morza Polskiego (potem Tatrzańskiej) spotykali się w chwilach radosnych i smutnych, celebrując święta religijne i spotkania rodzinne.

Pierwszy z lewej hazzan Rafał Abkowicz, z tyłu pierwszy z prawej Józef Kaliski.

■ Opole 1948. Nie wszystkie drogi do Opola prowadziły transportem „repatriacyjnym” prosto z Łucka. Sabina Nowicka (stoi pierwsza z prawej) wróciła z wywózki do Kazachstanu, a jej mąż, Michał (siedzi drugi z lewej) – z dalekiej północy.

Pierwszy z lewej siedzi Józef Kaliski.

■ Oppeln, 1946. Sie ließen sich in der Nähe des Abstellgleises nieder, auf dem ihr Waggon anhielt. In den Wohnungen in der ul. Morza Polskiego (später ul. Tatrzańska) trafen sie sich in Momenten der Freude und des Kummers, feierten religiöse Feste und Familienzusammenkünfte.

Der erste von links ist Hazzan Rafał Abkowicz; hinten rechts steht Józef Kaliski.

■ Oppeln, 1948. Nicht alle Wege nach Oppeln führten über „Repatriierungstransporte“ direkt aus Luzk. Sabina Nowicka (steht erste von rechts) kehrte aus der Deportation in Kasachstan zurück, und ihr Mann Michał (sitzt zweiter von links) – aus dem hohen Norden.

Der erste Sitzende von links ist Józef Kaliski.

■ Barucice 1947. Emanuel Nowicki był młynarzem w Łucku. Niedługo po przyjeździe transportem do Opola osiadł w Barucicach, gdzie powrócił do zawodu. Jego dzieci po ukończeniu szkół zamieszkały w Poznaniu – Józek, we Wrocławiu – Lusja (z lewej), i w Warszawie – Anusia (z prawej). Kuzynka Janka z Halicza odwiedziła ich w drodze pomiędzy Krakowem a Wrocławiem.

■ Opole 1950. Karaimi z Łucka podtrzymywali towarzyskie i rodzinne relacje w nowym życiu. Odwiedzali się często i nie tracili kontaktu, niezależnie od tego, w które miejsce Polski rzucił ich los.

■ Baruthe (heute Borucice), 1947. Emanuel Nowicki war Müller in Luzk. Nach seiner Ankunft in Oppeln ließ er sich in Barucice nieder, wo er zu seinem Beruf zurückkehrte. Nach dem Schulabschluss ließen sich seine Kinder in Posen – Józek, in Breslau – Lusja (links) und in Warschau – Anusia (rechts) nieder. Janeks Cousine aus Halytsch besuchte sie auf ihrem Weg zwischen Krakau und Breslau.

■ Oppeln, 1950. Auch in ihrem neuen Leben pflegten die Karäer von Luzk soziale und familiäre Beziehungen. Sie besuchten sich oft gegenseitig und verloren den Kontakt nicht – egal, wohin in Polen sie das Schicksal gebracht hat.

Mariusz Gołub (1928–2019)

Urodzony w 1928 roku Łucku na Wołyniu, przez całe dorosłe życie związany był z Opolem i z regionem. Absolwent Wydziału Prawa na Uniwersytecie Wrocławskim, prezes Sądu Rejonowego, sędzia Sądu Okręgowego w Opolu.

Pasją jego życia pozazawodowego była siatkówka. Na studiach grał w zespole akademickim, później w drużynie Piast Opole (1953–1957). W 1958 roku został pierwszym prezesem Okręgowego Związku Piłki Siatkowej Opole i pełnił tę funkcję nieprzerwanie do 1996 roku. W latach 1980–1996 przez cztery kadencje sprawował funkcję członka Zarządu Polskiego Związku Piłki Siatkowej i był kierownikiem zespołów reprezentacyjnych w różnych kategoriach wiekowych.

Wielokrotnie odznaczany za pracę społeczną w sporcie m.in. Złotą Honorową Odznaką PZPS i odznaką Zasłużony Opolszczyźnie. Honorowy Prezes Okręgowego Związku Piłki Siatkowej Opole i Honorowy Członek Polskiego Związku Piłki Siatkowej. Inicjator i współorganizator działań edukacyjnych dla dzieci i młodzieży. Współautor książki *60 lat opolskiej siatkówki 1948–2008*. Mariusz Gołub zmarł 9 października 2019 roku i został pochowany na cmentarzu Opole-Półwieś.

Geboren 1928 in Luzk in Wollhynien, war er sein ganzes Erwachsenenleben lang mit Oppeln und mit der Region verbunden. Absolvent der juristischen Fakultät der Universität Breslau, Vorsitzender des Bezirksgerichts, Richter am Landgericht Oppeln.

In der Freizeit war seine Leidenschaft Volleyball. In der Studienzeit spielte er zunächst in der akademischen Mannschaft, dann in der Mannschaft von Piast Opole (1953–1957). Im Jahr 1958 wurde er der erste Präsident des Bezirksverbandes für Volleyball in Oppeln und übte dieses Amt bis 1996 ununterbrochen aus. In den Jahren 1980–1996 bekleidete er vier Mal die Funktion des Vorstandsmitglieds des Polnischen Volleyballverbandes und leitete Nationalmannschaften in verschiedenen Altersklassen.

Mehrfach ausgezeichnet für sein soziales Engagement im Sport, u. a. mit der Goldenen Ehrennadel des Polnischen Volleyballverbandes und dem Verdienstabzeichen des Opper Schlesien. Ehrenpräsident des Opper Regionalen Volleyballverbandes und Ehrenmitglied des Polnischen Volleyballverbandes. Initiator und Mitorganisator von Bildungsaktivitäten für Kinder und Jugendliche. Mitautor des Buches *60 Jahre Opper Volleyball 1948–2008*. Mariusz Gołub starb am 9. Oktober 2019 und wurde auf dem Friedhof in Oppeln-Halbendorf (Opole-Półwieś) beigesetzt.

■ Mariusz Gołub – prawnik, który całe życie zawodowe związał z Opolem. Pełnił funkcję prezesa Sądu Rejonowego, później był sędzią Sądu Okręgowego.

■ Mariusz Gołub – Jurist, der sein gesamtes Berufsleben in Oppeln verbracht hat. Er war Vorsitzender des Bezirksgerichts und später Richter am Landgericht Oppeln.

■ Pasją jego życia była siatkówka. Czynnny sportowiec, a potem, przez kilka dekad, działacz sportowy na szczeblu wojewódzkim i centralnym. Przez wiele lat pełnił funkcję kierownika zespołów reprezentacyjnych.

■ Seine Leidenschaft war Volleyball. Er war aktiver Sportler und dann mehrere Jahrzehnte lang Sportaktivist auf der Ebene der Woiwodschaft wie auf Zentralebene. Viele Jahre lang war er Leiter von Repräsentationsteams.

Mariusz Gołub, Leszek Kuśmierczyk

1948 - 2008

60 LAT
OPOLSKIEJ SIATKÓWKI

■ Mariusz Gołub, pełniący przez 40 lat funkcję prezesa Okręgowego Związku Piłki Siatkowej Opole, jest wraz z Leszkiem Kuśmierczykiem współautorem ważnej pozycji książkowej, która opowiada o historii piłki siatkowej w województwie opolskim.

■ Mariusz Gołub, der 40 Jahre lang Präsident des Opper Regionalverbandes für Volleyball war, ist zusammen mit Leszek Kuśmierczyk Autor eines wichtigen Buches, das über die Geschichte des Volleyballs in der Woiwodschaft Oppeln berichtet.

Karaimskie tropy w Opolu
Spuren der Karäer in Oppeln

Organizacje karaimskie

Karäische Organisationen

Związek Karaimów Polskich

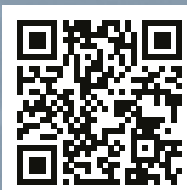
Nowa jakość w społecznym życiu karaimskim nastąpiła po 1997 roku z chwilą rejestracji we Wrocławiu Związku Karaimów Polskich, który zrzesza przedstawicieli karaimskiej społeczności zamieszkałych w Polsce oraz członków ich rodzin. Głównymi kierunkami działalności ZKP jest szerzenie wiedzy na temat mniejszości karaimskiej pośród społeczeństwa polskiego oraz podtrzymywanie tożsamości narodowej społeczności karaimskiej.

Utworzono na bieżąco aktualizowany serwis internetowy www.karaimi.org, udostępniający książkowe wydawnictwa karaimskie „Bitik. Karaimską oficynę wydawniczą” oraz czasopisma „Awazymyz” i „Almanach karaimski”, stworzono portal archiwistyczno-bibliograficzny Jazyszlar. Karaimskie Archiwum Cyfrowe oraz muzyczny projekt Karaimska Mapa Muzyczna.

Verband der Polnischen Karäer

Eine neue Qualität im gesellschaftlichen Leben der Karäer kam nach 1997 mit der Eintragung in Breslau des Verbandes der Polnischen Karäer (Związek Karaimów Polskich), in dem Vertreter der in Polen lebenden karäischen Gemeinschaft und ihre Familienangehörigen zusammengeschlossen sind. Die Hauptziele der Aktivitäten des Verbandes sind die Verbreitung des Wissens über die karäische Minderheit in der polnischen Gesellschaft und die Erhaltung der nationalen Identität der karäischen Gemeinschaft.

Es wurde eine Website www.karaimi.org eingerichtet, die laufend aktualisiert wird, und die den Zugang zu den karäischen Buchveröffentlichungen „Bitik. Karaimska oficyna wydawnicza“ („Bitik. Karäischer Verlag“) und den Zeitschriften „Awazymyz“ und „Almanach karaimski“ („Karäisches Almanach“) ermöglicht. Eingerichtet wurden außerdem ein archivarisches und bibliographisches Portal Jazyszlar, Karaimskie Archiwum Cyfrowe (Karäisches Digitales Archiv) sowie das Projekt Karaimska Mapa Muzyczna (Karäische Musikkarte).

karaimi.org
bitik.karaimi.org
czasopisma.karaimi.org
jazyszlar.karaimi.org
mapamuzyczna.karaimi.org

ZWIĄZEK
KARAIMÓW
POLSKICH
BIRLIGI
ESAW
KARAJLARNYN

Fundacja Karaimskie Dziedzictwo

Działająca od 2015 roku Fundacja Karaimskie Dziedzictwo jest organizacją pożytku publicznego. Podstawowym celem statutowym Fundacji jest propagowanie i opieka nad kulturą oraz historią Karaimów, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości przekazania tych wartości następnym generacjom.

Fundacja Karaimskie Dziedzictwo prowadzi działalność edukacyjną skierowaną zarówno do członków społeczności karaimskiej, jak i na zewnątrz, propagującą wiedzę o Karaimach dawniej i dziś. Fundacja współpracuje z ośrodkami i towarzystwami naukowymi biorąc udział w organizacji konferencji naukowych, których tematyka związana jest z karaimoznawstwem. Fundacja organizuje spotkania i imprezy integracyjne w Polsce i na Litwie dla członków społeczności karaimskiej we wszystkich grupach wiekowych.

Stiftung Karäisches Erbe

Die seit 2015 tätige Stiftung Karäisches Erbe (Fundacja Karaimskie Dziedzictwo) ist eine gemeinnützige Organisation. Das vorrangige satzungsgemäße Ziel der Stiftung ist die Förderung und Pflege der Kultur und Geschichte der Karäer, mit besonderem Augenmerk auf die Möglichkeit, diese Werte an künftige Generationen weiterzugeben.

Die Stiftung führt Bildungsaktivitäten durch, die sich sowohl an Mitglieder der karäischen Gemeinschaft als auch nach draußen richten und das Wissen über die Karäer in Vergangenheit und Gegenwart fördern. Sie arbeitet mit wissenschaftlichen Zentren sowie Gesellschaften zusammen und beteiligt sich an der Organisation wissenschaftlicher Konferenzen, deren Themen mit den Studien zum Thema Karäer verbunden sind. Darüber hinaus organisiert die Stiftung Treffen und Integrationsveranstaltungen in Polen und Litauen für Mitglieder der karäischen Gemeinschaft aller Altersgruppen.

fundacja.karaimi.eu

Autorzy/Autoren: Mariola Abkowicz i Adam Dubiński (Związek Karaimów Polskich, Fundacja Karaimskie Dziedzictwo)

Tłumaczenie/Übersetzung: Bogna Piter, Katharina Schaible

Projekt graficzny/Grafische Gestaltung: Leszek Kwiatkowski

Zdjęcia/Fotos: Archiwa ZKP i FKD / ZKP- und FKD-Archive

Karaimskie tropy w Opolu
Spuren der Karäer in Oppeln